

4.

JÉZUS, HŰSÉGES TESTVÉRÜNK

Január 15., szombat délután

Krisztus... emberi formában jött világunkba, hogy emberként éljen az emberek között. Felvette az emberi természet hajlamait, hogy azokban megpróbáltasson. Emberi mivoltában isteni természet részese volt. Megtestesülése által új értelemben nyerte el az Isten Fia címet. Az angyal így szólt Máriához: „A Szentlélek száll terád, és a Magasságosnak ereje árnyékoz meg téged; azért ami születik is, szentnek hívatik, Isten Fiának.” (Lk 1:35) Krisztus embertől született, s így új értelemben vált Isten Fiává. Noha Isten Fiaként jött világunkba, születése által mégis egygé vált az emberiséggel.

Jézus emberi formában jött el, hogy mind az el nem bukott világoknak, mind pedig a mi elbukott földünknek megmutassa: Isten megfelelően gondoskodott arról, hogy az emberek Teremtőjükhöz való hűségben éljenek. – *Szemelvények*, I. köt., 226–227. o.

Kísértést szenvedett mindenben, mint az ember, ennek dacára is szentnek nevezi az angyal. Isten által meg nem magyarázott titok, hogy Krisztus kísértést szenvedhetett minden ponton, mint mi, mégis büntelen maradt. Krisztus testté válása titok volt, titok is marad. A kijelentett dolgok a mieink és a mi fiainké. Mégis intsünk mindenkit, nehogy Jézust mindenben emberivé tegyék, mintha egyikünk lett volna, hiszen ez képtelenség. Nem szükséges ismernünk a pontos időt, mikor az emberi lét az istenivel keveredett. Tartsuk lábunkat a sziklán, Krisztuson, mint emberi létben megnyilvánult Istenen. – *A Te Igéd igazság*, V. köt., 1128. o.

Krisztus levetette királyi palástját, koronáját, parancsnoki tisztjét, és leszállt a mélybe, a megszegyenítés legalacsonyabb mélységébe. Emberi természetével szembenézett az ember minden kísértésével, és minden ponton legyőzte értünk, javunkra az ellenséget.

Mindezt azért tette, hogy hatalmat adjon az embereknek, amely segítségével győzővé válhatnak. „Nékem adatott minden hatalom” – mondja. S mindenkit részesít benne, aki követni akarja Őt. Követői megmutathatják a világnak a Megváltó vallásában található hatalmat az én legyőzésére.

„Tanuljatok tőlem”, mondja Krisztus, „és nyugalmat találtok lelketeknek”. Miért nem tanulunk minden nap a Megváltótól? Miért nem élünk vele állandó kapcsolatban, hogy egymással való érintkezésünkben szeretetteljesen és előzékenyen szóljunk és tegyünk? Miért nem tiszteljük az Urat azzal, hogy gyöngédséget és szeretetet tanúsítunk egymás iránt? Ha a menny elveivel összhangban szólunk és cselekszünk, viselkedésünkkel hitetleneket fogunk Jézushoz vonzani. – *Bizonyságtételek*, IX. köt., 190. o.

Január 16., vasárnap

Krisztusnak a népéhez fűződő viszonyát gyönyörűen szemlélteti az Izraelnek adott törvény. Ha egy elszegényedett zsidó kénytelen volt megválni vagyonától, s magát is el kellett adnia szolgának, legközelebbi rokonának kötelessége volt kiváltani őt és örökségét (lásd: 3Móz 25:25, 47–49; Ruth 2:20). Így a bűn következtében elveszített örökségünk és magunk megváltásának műve ráhárult, aki „közelebbi rokonunk”. Megváltásunkért lett a hozzátartozónk. Megváltó Urunk közelebb áll hozzánk, mint apánk, anyánk, testvérünk, barátunk, hitvesünk. „Ne félj – mondja –, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy!” „Mivel kedves vagy az én szememben, becses vagy, és én szeretlek: embereket adok helyetted, és népeket a te életedért.” (Ésa 43:1, 4)

Krisztus szereti a trónját körülvevő mennyei lényeket, de mi magyarázza azt a nagy szeretetet, mellyel bennünket szeret? Nem érthetjük meg, csak tapasztalhatjuk, hogy így van. – *Jézus élete*, 327. o.

Krisztus egyetlen ember mellett sem ment el közömbösen, és nem tekintette méltatlannak, hanem minden léleknek felkínálta a gyógyító balzsamot... Igyekezett reményt nyújtani még a legfaragatlanabb és legkevésbé ígéretes embernek is, akit mindig arról biztosított, hogy bűntelenné és tisztává válhat, és olyan jellemre tehet szert, amellyel méltóvá lesz arra, hogy Isten gyermekének nevezzék.

Sok esetben találkozott olyanokkal, akik Sátán uralma alá vetették magukat, és nem volt erejük kiszabadulni a hálójából. Némelyeket ezen elkeseredett, beteg, megkísértett és elbukott emberek közül Jézus az irgalom leggyöngédebb szavaival szólította meg, mivel erre volt szükségük, és mivel meg tudták érteni szavainak értelmét. Másokra pedig olyan állapotban talált, hogy épp élet-halál harcot vívtak a lelkek ellenségével. Kitartásra buzdította és arról biztosította őket, hogy győzhetnek, mivel Isten angyalai állnak mellettük, és biztosítják a győzelmüket. – *The Faith I Live By*, 98. o.

Krisztus egész élete során szelíd és alázatos szívű volt. Azért választotta ezt az életmódot, hogy így az emberi nemzetség segítségére lehessen. Nem egy trónt foglalt el, mint a földi uralkodók, hanem levette királyi palástját, egy időre lemondott királyi koronájáról, hogy az emberi család egyik tagjává válhasson. Még angyali természetet sem öltött magára. És az emberi rendelkezések alapján még nem is papi szolgálatot végzett. Ember fel sem foghatná Jézus magas beosztását, ha a Szentlélek nem nyilatkoztatta volna ki. Az érdekünkben Krisztus emberi testtel takarta el istenségét, és szállt le királyi trónjáról. Lemondott a menny parancsnokának kijáró pozíciójáról, értünk szegénnyé lett, hogy az Ő szegénysége révén gazdagodjunk meg. Ekképp rejtette dicsőségét emberi alak mögé, hogy átformáló, mennyei erejét hozhassa el az emberiségnek. – *The Upward Look*, 67. o.

Január 17., hétfő

Mózes alkalmas volt arra, hogy a föld nagyjai között kimagasló helyet foglaljon el, hogy a legdicsőbb ország királyi udvarában tündököljön, és megmutassa hatalma erejét. Nagy műveltségével minden idők nagy emberei közül kimagaslik. Páratlan történetíró, költő, filozófus, hadvezér és törvényadó volt. Mégis mikor szinte az egész világ nyitva állt előtte, volt erkölcsi ereje ahhoz, hogy visszautasítsa a gazdagság kecsegtető kilátásait, a nagyságot és a hírnevet, „inkább választván az Isten népével való együttnyomorgást, mint a bűnnek ideig-óráig való gyönyörűségét” (Zsid 11:25).

Mózeset arra is tanították, hogy Isten megadja a végső jutalmat az Ő alázatos és engedelmes szolgálóinak, és ezzel szemben minden világi előnyt jelentéktelennek minősített. A fáraó palotájának nagyszerű-

ségét és az uralkodó trónját ösztönzéseként tárták Mózes elé, ő azonban tudta, hogy a királyi udvar bűnös örömei és élvezetei elvonják az embert Istentől. Mózes túltekintett a káprázatos palotán, a koronán, és tekintetét arra a nagy megtiszteltetésre irányította, amellyel a Magasságos az Ő szentjeit ajándékozza majd meg büntelen országában. Mózes a hit szemével látta azt a hervadhatatlan, el nem pusztítható koronát, amelyet a menny Királya tesz a győztesek homlokára. Ez a hite indította arra, hogy forduljon el a föld uralkodóitól, és csatlakozzon az alázatos, szegény és megvetett néphez – Isten választott népéhez, amely inkább Istennek kíván engedelmeskedni, mint a bűnnek szolgálni. – *Pátriárkák és próféták*, 245–246. o.

Jézus arra tanít, hogy mi is Atyánknak nevezzük Istent, az Ő Atyját. Nem szégyell testvéreinek hívni bennünket. Megváltónk szíve olyan készséges, annyira vágyik rá, hogy befogadhasson minket az Úr családjába, hogy már az Istenhez közelítésünk első szavaiba belefűzi a menyhyhez fűződő kapcsolatunk biztosítékát: „Mi Atyánk...”

Így jelenti ki a csodálatos igazságot, amely annyira bátorító és megnyugtató: Isten minket is úgy szeret, mint Fiát. Krisztus így imádkozott a tanítványaiért: „És [úgy] szeretted őket, amiként engem szeretted.” (Jn 17:23)

A világot, amit Sátán a magáénak mond, és amely fölött kegyetlen kényúrként uralkodik, Isten Fia szeretetével veszi körül, és egyetlen fontos lépéssel ismét Isten uralma alá helyezi. Az el nem bukott világok megszámlálhatatlan serege dicsőítő énekeket zengett Istennek és a Báránynak, amikor ezt a győzelmet kívívta. Örvendeztek, hogy a bukott emberiség előtt megnyílt az üdvösség útja, s hogy az Úr megváltja a földet a bűn átkától. Mennyivel inkább örvendezniük kell azoknak, akik ebben a csodálatos szeretetben részesülnek! – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 103–104. o.

Január 18., kedd

Mária fiának emberi természete vajon Isten Fiának isteni természetévé változott? Nem változott át. A két természet egyetlen személyben olvadt össze – az ember Krisztus Jézusban. Benne lakik az istenségnek egész teljessége testileg. Mikor Krisztus meghalt, emberi természete halt meg. Az istenség nem merült el, nem halt meg; lehetetlen lett

volna. A bűntelen Krisztus megmenteni jött Ádám minden gyermekét, aki elfogadja a följánlott üdvösséget, aki hajlandó Isten gyermekévé válni. Az Üdvözítő a vérével váltotta meg a bukott emberiséget.

Nagy titok ez, melyet addig nem is értünk meg teljesen sokoldalú és fontos voltában, míg csak az üdvözültek el nem változnak. Akkor megértjük Isten ajándékának hatalmát, nagyságát és hatékonyságát. Az ellenség azonban eltökélte, hogy olyan titokzatosságba burkolja ezt az ajándékot, hogy mintegy semmivé váljon. – *A Te Igéd igazság, V. köt., 1113. o.*

A megváltás titka Krisztus testet öltésével és bűnért hozott áldozatával olyan téma, mely méltó, hogy a legbölcsebb emberi elme is kutassa, mígnem megjelenik Jézus az ég felhőin nagy hatalommal és dicsőséggel. Csakhogy bármennyire is törekedne az ember tökéletesen ábrázolni a Megváltót és az Ő munkásságát, a valósághoz képest csak gyenge képet tud bemutatni. (...)

A megváltás kérdése egy örökkévalóságon át az üdvözültek elméjét és ajkát fogja lefoglalni. Isten dicsősége örökké ragyogni fog az Üdvözítő ábrázatán. – *Lift Him Up, 76. o.*

Jézus Krisztus megalázta magát, hogy az emberiség élére álljon, szembeszálljon a kísértésekkel, elviselje a próbákat, amelyeket az embereknek is el kellett viselniük. (...)

Krisztus jellemére van szükségünk. Bárcsak az Úr segítene minket, hogy meghaljunk a bűnnek, és újjászülessünk, hogy Krisztus élhessen bennünk, mint élő, tevékeny alapelv – olyan erő, amely szentségben őriz meg bennünket. – *Az én életem ma, 335. o.*

Lelkünket a menny légköre járja át. Az emberek, férfiak és nők örködjenek maguk fölött, szüntelenül legyenek éberek, nehogy egyetlen szavukat vagy jó cselekedetüket is félreértsék. Aki magát Krisztus követőjének vallja, őrizze meg magát tisztának lélekben, beszédben és cselekedetekben. Másokra legyen magasztos befolyással, élete pedig a fedhetetlenség Napjának ragyogó sugarait tükrözze.

Szükség van a titkos imára, az Istennel ápolt szoros közösségre. Csak így lehet győzelmet aratni. A folyamatos éberség szavatolja a biztonságot. – *Counsels to Parents, Teachers and Students, 257–258. o.*

Január 19., szerda

Isten Fia önként jött el, hogy elvégezze az elfedezést... Egyedül Krisztus volt mentes a törvény követelményeitől; hogy vállalni tudja a bűnösök megváltását.

E dicső lény szerette a szegény bűnöst, ezért szolgálai alakot öltött magára, hogy szenvedhessen és meghalhasson az emberért. Jézus maradhatott volna az Atya jobbán, királyi koronáját és palástját viselve. Mégis azt választotta, hogy gazdagságát, megtiszteltetését és mennyei dicsőségét felcseréli az emberek nyomoráért, főparancsnoki tisztét pedig a Gecsemáné rémségeivel, a Kálvária megaláztatásával és kínjaival. Fájdalmak Férfija lett, aki tudja, mi a szenvedés, hogy gyötrelme és vérkeresztése által meg tudja tisztítani, meg tudja váltani a bűnös világot. „Itt jövök, Istenem – hangzott a készséges beleegyezés –, hogy akaratodat megtegyem!” – *Bizonyságtételek*, IV. köt., 120–121. o.

Keressétek Jézust teljes alázattal és szelídséggel! Ne azon igyekezzetek, hogy magatokra tereljétek az emberek figyelmét! Ne az eszközt lás-sák, hanem Krisztust dicsőítsék! Jézusról beszéljétek, Jézusban veszít-sétek el magatokat! Túl sokat fontoskodunk, és sok hűhót csapunk vallásunkkal kapcsolatban, miközben a kereszt elfeledetten áll a Gol-gotán.

Akkor vagyunk a legnagyobb veszélyben, amikor egymást dicsér-jük, amikor a kölcsönös vállveregetés szövetségére lépünk. A farizeu-sok legfőbb vágya volt, hogy kivívják az emberek dicséretét – Krisztus megmondta nekik, hogy ezzel el is nyerték jutalmukat. Lássunk hozzá a ránk bízott feladatoknak, végezzük azokat Krisztusért! Ha ínséget látunk, segítsünk őerte. Urunkat tökéletessé tették a szenvedések. Vajon mikor látunk már úgy dolgozni embereket, ahogyan Ő munkál-kodott?! – *Bizonyságtételek*, V. köt., 133. o.

Hogy is kételkedhetnénk és élhetnénk tovább is bizonytalanságban, és hogyan érezhetnénk magunkat árváknak? A törvényszegők érdeké-ben öltött Jézus emberi természetet, és hasonló lett hozzánk, hogy ezál-tal örök békénk és biztonságunk legyen. Van Szószólónk a mennyek-ben, s aki elfogadja Őt személyes megváltójául, soha nem árvul el, hogy búneinek terhét maga hordozza.

„Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk.” „Ha pedig gyermekek, örökösök is; örökösei Istennek, örököstársai pedig Krisztusnak; ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt dicsőüljünk is meg.” „És még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogyha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk őhozzá, mert meg fogjuk Őt látni, amint van.” (1Jn 3:2; Róm 8:17)

Az Istenhez való közeledés első lépése: felismerni és hinni „Istennek irántunk érzett szeretetét” (1Jn 4:16), mert szeretetének vonzereje késztet bennünket arra, hogy hozzá menjünk. – *Gondolatok a hegyi-beszédről*, 104–105. o.

Január 20., csütörtök

Életetekkel mutassatok példát a tanításokra, melyeket Krisztus az Olajfák hegyén közölt. Ez majd mélyebb benyomást tesz és tartósabban is hat az emberek gondolkodására, mint a szószékről mondott igehirdetések. Talán nem is tudsz ékesen szólni azokhoz, akiket segíteni kívánsz, de ha szerényen szólsz, ha benne rejted el magad, akkor a Szentlélek szólja majd helyetted a szavakat, s Krisztus, akivel összefogtál, fog hatni a szívükre.

Gyakoroljátok ezt a hitet, mely szeretetből fakad, és megtisztítja a lelket. Senki se hozzon szégyent az Úrra hitetlenségével... Tekintsünk Jézusra, nemcsak mint példaképünkre, hanem mint hitünk szerzőjére és bevégzőjére. Haladjunk előre, benne bízva, hogy erőt ad valamennyi kötelességünk elvégzésére. – *Bizonyságtételek*, VI. köt., 472. o.

Ha megismerjük Krisztust, és vele barátkozunk, olyanokká válhatunk, mint Ő, az egyedül tökéletes példakép.

Közösség Krisztussal – kimondhatatlanul becses érték! Ez a közösség a kiváltságunk, ha keressük, s ha meghozunk érte bármilyen áldozatot, hogy részesüljünk benne. Amikor az első tanítványok a Megváltó szavait hallották, rádöbentek, hogy szükségük van Jézusra. Keresték, megtalálták és követték Őt. Vele voltak a háznál, az asztalnál, az úton, a mezőn. Naponta hallották tőle a szent igazság tanításait. Úgy tekintettek rá, mint szolgálók a mesterükre, hogy megismerjék kötelességeiket. Vidáman, örömmel szolgálták Őt. Követték, mint a katonák parancsnokukat, a hit nemes harcát harcolva „az ővele való elhívtak, kiválasztottak, hűségesek” (Jel 17:14). (...)

Ez a Jézushoz igazodás nem marad rejtve a világ előtt. Felfigyelnek rá, és beszédtema lesz az emberek között. A keresztyén talán észre sem veszi a nagy változást, mert minél jobban hasonlít a jelleme Krisztuséra, annál szerényebb lesz az önmagáról alkotott véleménye, a körülötte élők azonban mind látni fogják a változást. Akik a legmélyebb tapasztalatokra tettek szert Istennel, azok állnak a legmesszebb a büszkeségtől és az önigazaltságtól. Szerényen vélekednek saját magukról, ám a legmagasztosabb fogalmaik vannak a Fiú dicsőségéről és kiválóságáról. Azt gondolják majd, hogy az Ő szolgálatában a legalacsonyabb hely is túlságosan megtisztelő számukra. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 222–223. o.

Krisztus azért jött, hogy letörje a lélekről a bűn rabságának bilincseit. „Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.” (Jn 8:36) „A Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye” megszabadít minket „a bűn és a halál törvényétől” (Róm 8:2).

A megváltás művében nincs kényszer. Nem alkalmaznak külső erőszakot. Isten Lelkének befolyása alatt az ember szabadon megválaszthatja, kinek szolgál. – *Jézus élete*, 466. o.

Január 21., péntek – További tanulmányozásra

Jézushoz vezető út: „Odaadás” című fejezet.